Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1922 | 1. AARGANG

Der staar skrevet.

Av ældste *Gustav G. Risan,* Trondhjem.

Ved at læse og studere i Bibelen, Guds ord, saa finder vi snart ut den sandhet, at der her i verden, ja i hele universet, kun er to eksisterende magter.

Den ene av disse er *den gode magt,* som er under ledelse av Guddommen selv, og bestaar foruten ham ogsaa av himlens myrriaders hærskarer av engler, aander og celestiale væsener, som lever i vor himmelske Faders nærværelse, og som fra tid til anden besøker vor jord med himmelske bud og proklamationer.

Den anden eksisterende magt er *den onde magt.* Den er en fiende av «den gode magt», og den ledes av det væsen, der ifølge den bibelske beretning gjorde oprør mot Gud i himlen, og som følge derav blev nedstyrtet fra himlen sammen med en tredjedel av himlens hærskarer som gjorde fælles sak med ham. Helt fra tidens aarle morgenstund har «den onde magt» under ledelse av Lucifer, av Morgenrødens søn, eller av Djævelen selv, kjæmpet en bitter kamp mot Gud og hans sak, og det har set ut for menneskene mange ganger som om jorden og universet har været fyldt av disse mørkhetens aander. Men absolut kraftigst og størst virksomhet har «den onde magt» utvist netop i de tider da *Guds fuldmagt og prestedømme* har været paa jorden.

I Mathæus evangelium, 4 k. 1—11, læser vi en ganske interessant beretning om en tvekamp mellem to av de

ypperste repræsentanter for «den gode» og «den onde magt». Paa den ene side staar *Gudesønnen Jesus Kristus*, ogsaa kaldt «fyrsten av Davids hus», og paa den anden side staar selve «*fyrsten over ondskapens mægtige hær*». Det er nu anden gang at just disse to staar som motstandere. Første gang de stod overfor hverandre, var den gang da valget stod mellem dem om hvem der skulde stige ned og løskjøpe menneskeslegten. «Fyrsten over ondskapens mægtige hær» tapte den gang og blev nedstyrtet, og det kan hænde at han nu i ørkenen tænker at ta en grundig hevn for sit første nederlag.

Jeg skal ikke igjennem disse linjer forsøke at komme med nogen utlægning angaaende ovennævnte beretning om Jesu fristelse i ørkenen. Men jeg skal fæste opmerksomheten paa de vaaben som disse to motstandere benyttet sig av. Først skal vi da betragte de vaaben som *den onde magts fyrste* benyttet sig av. I tredje vers i ovennævnte beretning sier han til Jesus: «*Er du Guds søn da si at disse stener skal bli brød.*»

Læg nu merke til dette snedige vaaben som rettes mot Kristus. Den «onde» vet nu meget vel at Jesus Kristus har fastet i 40 dager og nætter, og at han som følge derav føler sig hungrig og legemlig slap. Han vil da ved at fortælle at Kristus, som Guds søn, kan faa brød av stener, opvække et begjær hos ham efter at nyte de materielle goder. Men vaabenet mislykkedes. Kristus var paa vakt og Satan benytter et andet vaaben. I vers 6 sier han til Kristus: «*Er du Guds søn, da kast dig ned herfra* (tempeltinden), ti der staar skrevet: *Han skal gi sine engle befaling om dig og de skal bære dig paa hænderne, saa du ikke skal støte din fot paa nogen sten.*»

I denne fristelse synes det som om fristeren vil opvække et begjær hos Kristus efter ære og berømmelse; ti det skulde vel ligge nær for os at tro, at hadde han kastet sig ned fra dette sted, fra tempeltinden, og hadde englene kommet til og baaret ham paa sine hænder, ja da hadde vel de vantro jøder og menneskene forøvrig strømmet til og æret ham som *Guds søn*. Men ogsaa dette snedige vaaben forfeiler sin hensigt. Kristus var ikke til-

fals for en tom ære og berømmelse. Da gjaldt det for Djævelen at finde ut det tredje vaaben, og det kan vel hænde at han tror han har sit bedste vaaben tilsidst. I vers 8–9 staar der videre: «*Atter tok Djævelen ham med op paa et meget høit berg og viste ham alle verdens riker og deres herlighet og sa til ham: «Alt dette vil jeg gi dig hvis du vil falde ned og tilbede mig.*»

Ut fra denne fristelse, som jeg tror var den værste for Kristus, kan jeg vanskelig faa noget andet end dette, at *den onde* vilde vække et begjær hos Kristus — som indtil denne stund hadde levet som «tømmermandens søn» — efter at bli en *hersker* over al denne herlighet han saa foran sig. Men ogsaa dette vaaben faldt magtesløst til jorden.

«Tre net,» sier Djævelen i et gammelt verk over Mathæus evangelium, «har jeg spændt utover jorden.» Og netop disse tre net var det som fristeren benyttet overfor Kristus i ørkenen, nemlig: *Materialistisk nydelse, tom ære og berømmelse* og *herskerstilling og magtsyke.* Men med alle tre vaaben opnaadde han intet likeoverfor Kristus. Men, merkelig nok, likeoverfor de samme vaaben som *den onde fyrste* svinger like kraftig idag, falder de fleste mennesker.

Vi skal nu se litt paa de vaaben som Gudesønnen benyttet sig av og som bragte ham seier i sin tvekamp mot *mørkets fyrste.*

Vi maa nu erindre at paa denne tid var Kristus omkring sit 30te aar, og han stod ved begyndelsen av sin egentlige mission. Beretningen om hans fristelse i ørkenen fortæller os at han flittig hadde benyttet sine dager og aar til at granske i *Guds ord,* hvilket jo den gang kun var *Det gamle testamente.* Og i denne prøvens tunge stund var det at Guds ord for Kristus skulde vise sig som et kraftig vaaben i kampen mot en kraftig motstander. Og naar mørkets fyrste kommer med sine snedige anslag første og anden gang, da svinger Gudesønnen aandens sverd imot ham og sier: «*Der staar skrevet.*»

Vi erindrer, at da «mørkets fyrste» første gang fristet mennesket i *Edens have,* da kom han i en *slanges skikkelse.*

Men naar han denne gang kom for at friste Gudesønnen, saa er der meget som taler for at han kom i en *lysets engelskikkelse*, og der er ogsaa meget som taler for at *den onde*, naar han de to første ganger fristet Kristus, selv trodde at Kristus ikke visste at han var *den onde.* Men naar han kommer igjen den tredje gang og frister Jesus, da er det likesom at Jesus river den «falske englemaske» av ham, kalder ham ved navn og sier: «*Vig bak mig Satan*», og saa svinger han atter sit skarpe aandens sverd imot ham og sier: «*Ti der staar skrevet.*» Og hvad sker da? Jo, *da flygter mørkets fyrste*, slagen og overvundet med dette vaaben: «*Der staar skrevet*». Ti mot dette: «*Der staar skrevet*», eller med andre ord: Imot *Guds skrevne ord* har det været, er det fremdeles og vil det for al fremtid bli umulig at slaa noget seirende slag. Og resultatet av tvekampen i ørkenen blev derfor at Gudesønnen, som svinget aandens sverd imot sin motstander, han som møtte *fyrsten over ondskapens aandelige hær* med *Guds ord* og sa: «*Der staar skrevet*», han gik av med seiren og jaget sin motstander paa flugten. Dette er noget som i alle tider har gjentat sig, at likeoverfor dette vaaben *Guds ord*, «*der slaar skrevet*», der kommer alle andre tilkort. Det var var ikke bare djævelen som fik erfare dette, men ogsaa i vore dager faar man erfare akkurat det samme.

Jeg skal faa lov til at citere nogen ord fra en artikkel i «Tidens Tegn» for en tid tilbake, skrevet av hr. docent dr. *Sigmund Mowinckel.* Han er i skriftveksel med teologene Hallesby, Sverdrup og Taranger angaaende spørsmaalet *Skilsmisse og fraskiltes egteskap.* Sidstnævnte herrer har i en artikkel sagt fra om at de ikke vil ha sagt noget om nævnte spørsmaals borgerlige side, men at de kun har villet fremlægge hvad *Guds ord* sier. Dertil svarer saa ovennævnte docent følgende ord:

«Nu er hertil for det første at si, at naar diskussionen er kommet til det punkt at alle argumenter og al forstaaelse stanser op foran et haardnakket *Guds ord*, det vil si: *Der staar skrevet*, saa kan man likesaa godt avbryte den.»

Der ser vi at selv den *lærde docent* med al sin *teo-*

logiske kundskap faar høste den samme bitre erfaring som Djævelen selv høstet i ørkenen, den erfaring, at det ikke nytter at kjæmpe mot *Guds ord,* mot dette: *Der staar skrevet.*

Og til alle mine søstre og brødre i pakten vil jeg faa uttale dette: «Vær sikker paa at saa længe du kan forsvare din tro, din religionsanskuelse, det evige evangelium med dette vaaben: *Der staar skrevet.* Ja saa længe er du paa sikker grund, og ingen av de onde magter kan faa magt til at fælde dig.

Jeg skal i en senere artikkel forsøke at forklare nogen av de lærdomme og principper, vi som et folk forkynder for verden, og se om vi ikke likeoverfor den kristne verden kan forsvare dem med dette aandens skarpe vaaben: *Der staar skrevet.*

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse.)

Professor Agassiz bemerker viseligen: «Mænd taler ofte paa en meget lærd maate om det, som de kjender meget litet til.» Jeg kjender ikke noget mere latterlig end at se en av disse saakaldte videnskabelige skeptikere, som neppe kjender forskjellen paa en hveps' ben og en billes horn, og som dog vil paata sig at utelukke den Almægtige og tale om fremskridt og kultur, som om den paagjældende var det merkværdigste vidundermenneske i den tidsalder hvori han lever.

Det er nok til at vække motbydelighet hos ethvert ærlig menneske at se en av disse litterære lapser med Darwins verker under den ene arm og en kasse med gjennemstukne græshopper og sommerfugler under den anden og høre ham tale om Huxleys «Første Skabelse», «Naturlige Udvalg», «Nebular Hypothese» og «Den levende Natur», mens han med hvert ord, hver tone og bevægelse tilkjendegir at den som er av en anden mening maa være meget uvidende og neppe værd at lægge merke til.

Men det morsomme er dog det, at disse videnskapsmænd som de priser saa høit, ikke er enige. Darwin angriper Lamarch; Walace motbeviser Cope og Herschel fordømmer Ferguson. Hvor mange kulører findes der i en solstraale? Syv, sier Newton, kun tre, sier David Brewster. Hvor høit over jorden stiger Aurora borealis eller nordlyset? To og en halv mil, sier professor Lias; et hundre og fem og seksti, sier professor Tumming. La Place sier at maanen ikke blev sat paa rette sted, den skulde ha været stillet fire ganger saa langt bort, mens professor Lionville just i rette tid kommer med den vidunderlige meddelelse, at skaperen forstod sin gjerning og satte maanen netop paa den rette plads.

Hvor langt borte fra jorden er solen? Mindre end en million mil, sier Zadkiel; seks og sytti millioner mil, sier La Caille; to og otti millioner, sier Humbolt; nitti millioner, sier Hendorsen; et hundre og fire millioner, sier Mayer. Altsaa kun en liten forskjel paa et hundre og tre millioner mil, eller meget længer end en person kan reise i de paafølgende to aarhundreder, hvis han kunde leve saa længe og hvis han reiste med en hastighet av femti mil i timen. Og dog, midt i al denne forvirring og motsigelse opfordres vi til at opgi det inspirerte ord og sætte vort fremtidshaab til det elendige paafund av selvmotsigende filosofer.

Et andet eksempel paa vantroens daarskap er den kjendsgjerning, at skeptikere griper efter næsten alt mulig for at opholde deres tro. Rundt omkring os i alle klasser av samfundet findes mænd som kan fortælle os at hinduernes Veda og Shaster er meget mere paalidelig end optegnelser av Moses, Esaias, Paulus, Nephi eller Joseph. De fortæller os hvilke ophøiede filosofer Brahma og Confucius var, mens de paa samme tid ikke har læst et ord av deres lære eller endog set et bind av deres verker. Alt hvad de vet om dem er, hvad en eller anden sandhetshatende vantro har fortalt dem.

Men la os undersøke nogen av disse vidunderlige skrifter. Sokrates, en av de største hedenske filosofer tilstaar: «Vi maa nødvendigvis vente indtil nogen kommer

fra ham, som har omsorg for os alle, og underviser os om hvorledes vi skal opføre os mot Gud og mennesker.»

Plato erklærer: «Vi kan ikke av os selv vite hvad der vil behage Gud; det er nødvendig et en lovgiver blir sendt fra himmelen for at belære os.» Og han tilføier: «O, hvor jeg længes efter at se den mand!» Plato's Republic, Book IV and VI.)

Hvem har ikke været vemodig berørt av den døende Sokrates' ord: «Jeg gaar nu ut av verden, og I skulle vedbli i den, men hvem av os der faar den bedre del er skjult for alle med undtagelse av Gud.» Og den indiske filosofi er ikke bedre. For nogen aar siden da Veda og Shaster ved orientalske lærdes hjælp blev oversat og trykt i europæiske sprog, opsteg et høit rop fra de vantros leir. «Her,» sa de, «er den sande kronologi. Herefter maa de jødiske optegnelser forstumme.» Selvfølgelig stod de indiske bøker en tid meget høit hos dem som ikke kjendte videre til saken.

Naar vi nu tar i betragtning, at disse beretninger foregir at naa tilbake gjennem «Mahayugs» eller epoker av 4 320 000 av vore aar, at 1 000 av disse epoker utgjør en «Kalpa» eller en dag av Brahmas liv — nættene er av samme længde — og at hans liv bestaar av 100 aar av saadanne dager og nætter, kunde vi med lethet se urimeligheten av optegnelsene. I disse verker findes ogsaa beretninger om de syv store kontinenter i verden, adskilt ved syv floder og syv bergkjeder, 400 000 mil høie; om deres kongeslegter, og der fortælles at en av kongerne hadde 10 000 sønner og en anden 60 000, om vidunderlige formørkelser, kometer og vandfloder, av hvilke sidste syv ikke alene bedækket jorden til toppen av de umaadelig høie berge, men endog naadde til Polarstjernen. Dog citeres disse verker av vantroende som paalidelige og værdige til oplyste væseners tiltro. (Duffs Indien, side 127.)

Ei heller er forjættelsene angaaende det tilkommende liv mindre urimelige end det foregaaende. «Si mig,» sa en rik hindu, som hadde git al sin rigdom til brahminene der omringet hans dødsleie, paa det at hans synder maatte være ham tilgit «hvad skal der bli av min sjæl naar jeg

dør?» Presten svarte: «Din sjæl vil ta bolig i en hellig ko.» «Og derefter?» spurte den syke igjen. «Den vil forplante sig til legemet av en guddommelig paafugl.» «Og derefter?» «Vil den vandre til en blomst.» «Men hvor, o, hvor gaar den hen tilsidst?» utropte den døende mand. «Hvor gaar sjælen hen til sidst? Ja, det er det store spørsmaal.»

Mens de britiske vantro beundret hinduenes hellige optegnelser og fremholdt dem for verden som høiere og bedre end Guds ord, var de franske skeptikere beskjæftiget med et lignende arbeide. Da Napoleon gjorde indfald i Ægypten i 1798, fulgtes han av endel videnskapsmænd. Nogen av disse opdaget paa loftet av et tempel i Dendera i Øvre Ægypten en stentavle bedækket med forunderlige skrifttegn. Man antok at disse skrifttegn var en fremstilling av de relative stillinger som solen, maanen og stjernene indtok paa den tid da templet blev bygget, og nu utregnet de at dette ikke kunde være skedd for mindre end 17 000 aar siden. Denne stentavle blev tat fra templets loft og ført til Frankrike, hvor den blev indsat i Det nationale bibliotek i Paris. Tusener kom for at se dette antediluvianske monument, og vantro fortolkere savnedes aldrig til at meddele de besøkende, at denne merkværdige sten beviste at hele Bibelen var en række usandheter. En av opdagerne, som siden blev professor ved universitetet i Breslau, utgav et skrift betitlet: «Uomstøtelig bevis for at jorden i det mindste er ti ganger saa gammel som Bibelen lærer.» Dette blev i de paafølgende 30 aar fulgt av en masse lignende skrifter, og der blev stadig føiet noget til disse angrep paa den hellige skrift, indtil det blev en almindelig uttalelse at denne sten beviste at «Ægyptens prester graverte astronomi paa deres pyramider 10 000 aar før Adam blev født». Det rokket slet ikke deres tiltro at lærde mænd ikke kunde bli enige om hvor gammel stenen var — der laa adskillige tusen aar imellem deres beregninger —, at ingen av dem kjendte endog de første principper av det ægyptiske astronomiske system, og at ingen av dem kunde læse hieroglyfene paa stenen.

Men i aaret 1832 blev den forunderlige ægyptiske astronomi nærmere undersøkt, og da viste det sig at den gjenstand som hadde vakt saa stor opmerksomhet, kun var en kalendersten, en tidsmaaler, og at solens, maanens og stjernenes stilling var saaledes git for at sætte den almindelige iagttager istand til at følge beregningen. Ved hjælp av Rosetta-stenen, som ydet en nøkkel til disse hieroglyfer, lærte tilsidst Champolion og andre at læse indskriften paa de ægyptiske oldtidslevninger.

Rosetta-stenen blev opdaget av de franske i 1799 ved Rosetta i Ægypten. I fuldstændig tilstand var den en tavle av sort basalt, 3 fot høi, 2 fot og 5 tommer bred og hadde en tykkelse av 10 tommer. Indskriften var i tre sprog — koptisk, græsk og gammel-ægyptiske hieroglyfer, og fandtes saaledes at være en nøkkel til de hieroglyfiske skrifttegn paa den førstnævnte stentavle. Ved den nærmere undersøkelse som denne nu blev underkastet, opdagedes det at navnene Venus, Mars, Jupiter og Saturn var indgravert paa stenen, hvilket ogsaa var tilfældet med navnene paa de romerske keisere Tiberius, Claudius, Nero og Domitian. Indskriften aabenbaret endvidere den kjendsgjerning at der aldeles ingen hentydning var til Ægyptens oldtidshistorie. Templet hvorfra stenen blev tat, var simpelthen et hedensk, romersk tempel, opført mellem det 14. og 81. aar av den kristne tidsregning.

Selv nu, da videnskap og civilisation har naadd høidepunktet, finder astrologer, medier, clairvoyanter og sandsigere en lønnende beskjæftigelse blandt dem som anser sig selv for at være for lærde, vise og fremskredne til at tro paa Guds ord. En vantro foredragsholder bekjendtgjorde endog at han vilde aabenbare fremtidens hemmeligheter til enhver og kurere enhver sygdom, naar der i et brev til ham var indlagt nogen haar, tat ved den høire tinding, og — en tidollarseddel. Med hensyn til det tilkommende liv, har disse vantroende forskjellige orakler, gisninger og ideer, men aldeles ingen beviser. Det eneste som det later til at de er enige om er at benegte legemets opstandelse.

Til saadanne vilde, urimelige tanker hengir det men-

neskelige sind sig naar det forkaster evangeliet; kun ved dette bringes liv og udødelighet til klarhetens lys. For nogen aar siden blev Robert Ingersol, lederen for de amerikanske fritænkere, kaldt til at tale ved sin brors baare. I denne korte tale fandtes der mange herlige tanker og følelser, men helt igjennem den viste der sig tydelig det savn av guddommelig aabenbaring og ledelse, som selv Ingersol følte. (Forts.)

Bønhørelse.

Det var den 2. mars 1898 at den engelske fuldrigger «Queen of the sea» befandt sig i det nordlige Atlanterhav paa reise fra Buenos Aires til Liverpool.

Vi hadde frisk bris av W.S.W. med storrøil fast, god vind litt agterlig av tvers. Paa dagvagten, litt før kl. 7, roper rorgjængeren: «Second, come op here!» (Andenstyrmand, kom op hit). Det maa her bemerkes, at fra dækket hvor jeg var, førte en trappe op paa halvdækket hvor han var. Jeg springer da straks op til ham og han peker ned i læ, hvor en mand staar og holder i flaglinen, og flagget var i sjau, d. v. s. det var sammenbundtet og heist op og betyr: «*Vi er i nød!*»

Jeg gaar ned mot manden, men blev forbauset staaende halvveis, manden var nemlig ikke nogen av vort mandskap, og vi hadde ikke været i land eller hat forbindelse med andre mennesker, paa anden maate end ved signaler, paa ca. 6 uker.

Manden holder, som sagt, flaglinen i den ene haand, den anden løfter han op og peker utover læ laaring. Nu først merker jeg mig mandens skikkelse; han er iført graa benklær, sjøstøvler, blaa, tyk jakke (en saakaldt sjøtrøie), og skindlue. Hertil kommer brunt helskjeg og store, mørke øine. Ingen person har nogensinde fæstet sig slik i min erindring som denne mand.

Jeg varsler imidlertid kapteinen, og idet denne entrer halvdækket, vender manden sig mot ham og gaar ham imøte, saaledes at de møtes ved nathuset. Med flaglinen fremdeles i den ene haand, med den anden peker han paa

kompasrosen en bestemt strek, som er en kurs omtrent i vinkel med vor og manden forsvinder, flaget likesaa — —

Jeg vil her tilføie, for at de læsere som ikke er sjøvante skal kunne følge med, for det første heises ikke flag i sjøen før kl. 8 morgen, og det kun ved særlige anledninger, f. eks. naar to fartøier møtes, for det andet — selvfølgelig ikke faresignal — naar der intet mangler hverken skib eller mandskap.

Jeg spør kapteinen om hans mening. «Andenstyrmand,» sier han, «dette var et vink fra det høie, ta endel seil og forandre kursen efter den anviste.»

Ordre og gjerning følges hurtig ad ombord i et skib, saaledes ogsaa her, tiltrods for knur fra saavel første styrmand, der intet visste, som mandskapet forøvrig.

Litt over kl. 1 synger utkikken ut. «Et vrak forut paa bakbord baug!»

Man maa være sjømand for at forstaa hvad det vil si at lægge bi med et stort skib i aapen sjø — bergning av en masse seil. Men det skal sies til vore gutters ros, at hver ordre blev hurtig og prompte utført. — Enhver tænkte sig selv skibbrudden.

En av livbaatene blev sat paa vandet og rodd hen til vraket, hvorpaa befandt sig 12 mand, hvorav 4 var syke. Vi fik dem dog alle heldige ombord; men den sidste mand som kom over rækken, kapteinen nemlig, var til de mindste enkeltheter lik ham som holdt flaget i sjau og anviste os ny kurs.

Jeg maa erkjende at jeg til en begyndelse betragtet manden med rædsel; men dagen efter tok jeg mot til mig og spurte ham hvad han foretok sig den foregaaende morgen den og den tid.

Efter at ha tænkt sig om svarte han: «Det skal jeg si Dem. Netop paa den tid De nævner laa jeg paa knæ i min kahyt og bad til Gud om frelse for mine kamerater og mig, og De ser selv at jeg blev bønhørt.»

Da han senere blev gjort bekjendt med hvorledes vi fandt hans skib, blev han meget forundret; han hadde ingen anelse om at hans bøn blev besvaret paa en saa kraftig maate.

Man har til alle tider gjort os sjøfolk overtroiske, lat saa være; men overspændt nervøse, nei, det maa benegtes, ialfald i det tilfælde hvor tre friske og kraftige mænd ser det samme, samtidig med at synet har en bestemt hensigt, saa tror jeg at de fleste vil være enig med mig i at fantasi her er udelukket.

Maatte den store, kjærlige Fader med sin naade og visdom kunde faa lyse oftere gjennem materiens sorte taake. Det vil ogsaa ske, hvis mange, mange flere fulgte den store nazaræiske Mesters raad: «*Elsker hverandre!*»

Carl P. Teigen.

Gjør din pligt.

Dette er til dig, broder, og til dig, søster: *Gjør din pligt.* Det kan ikke utropes for ofte. Jeg tror det var Herren vor Guds sidste ord til os da vi forlot vor første prøvestand og vilde ned paa denne jord. Ti det er Herrens vilje at alle hans barn skal adlyde ham, saa at vi kan komme tilbake til vor aandelige Fader som vi engang forlot. Herren visste hvor vanskelig det var for hans barn at leve ret her paa jorden. Da Herren nedstyrtet Morgenrødens søn (Lucifer), uttalte han disse ord til os, hans barn, som stod i hans nærhet: «*Glæd og fryd Eder, Eders anklager er nedstyrtet paa jorden.*»

Det er ikke uten betingelse vi kan faa den herlighet som vi alle tragter efter, det var heller ikke uten betingelse vi bestod den første prøvestand. — *Vi gjorde vor pligt.* Og har du tænkt over det, kjære broder og søster: *Hvad er min pligt?*

Der er maaske de som ræsonnerer som saa: *Jeg lever min religion,* endog de holder sig borte fra møterne og er for det meste hjemme. O nei, da er du paa en feil vei. Kommer disse tanker til dit sind, er det mørkets magter som forvilder dig; ti det er imot hans (Lucifers) vilje at du gjør din pligt.

Mine tanker dvæler saa ofte ved disse ord som staar i en av vore sange: *Tæl da Herrens gaver som du nyder her, og det vil forundre dig hvor rik du er.* En av vore

store velsignelser er at vi er kommet iblandt Herrens folk og faat øinene op for det *evige og sande evangelium* og gjort en pakt med Gud i daabens hellige vand. Og vor *pligt* er at sprede dette lys i mørket og leve et liv som en værdig repræsentant av Jesu Kristi Kirke her paa jorden. Bruk dine evner og talenter til kirkens fremgang, og kast bort den tanke at kirken har saa mange andre, at den ingen bruk har for dig; nei, kirken har bruk for os alle. Det er mege at gjøre, og faa arbeidere. Du som er hjemme og sjelden kommer til møtene, tænk paa den tid da den store dommer retter dette spørsmaal til dig: «*Hvordan har du levet dit liv her paa jorden? Har du hjulpet til at rulle dette verk frem?*» Spør dig selv og forsøk at finde et svar.

Herren har tat dig ut av verden, du tilhører den ikke mere. Vis da hvem du er i dine gjerninger, vis at du tilhører Jesu Kristi Kirke paa jorden. Lev som om hver dag skal være den sidste; da vil du naa maalet.

Vær ydmyg, vis dig ikke stor for at staa høit i menneskenes øine, for da vil du bli liten i Guds øine. Lyt til Herrens tjeneres formaninger og gode raad, og fremforalt, sæt dig ikke op mot prestedømmet; ti da vil du gaa tilbake og ikke fremover; det er en av de værste feil du kan gjøre.

Det staar i en av vore sange: *Naar paa pligtens sti vi vandre, blir vi i troen sterk.*» Det er en stor sandhet; ti lever vi slik som Herren fordrer av os, vil han sende en rikelig fylde av aand som skal veilede os i alle ting, og da blir vi sterke i troen og mørkets magter faar ikke tak paa os. *K. B. Erling Larsen.*

Korrespondanse.

Narvik, 20. januar 1922.

Hr. missionspræsident Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Tillat mig gjennem «Morgenstjernen» at sende Dem og missionen forøvrig en hjertelig lykønskning ianledning tilblivelsen av vort nye organ «Morgenstjernen». Det er med

taknemmelige følelser til «Skandinaviens Stjerne», jeg herigjennem sender den flere av dens gamle læseres allerbedste hilsener, idet den vil bli erindret som en kjær gammel ven ogsaa for fremtiden, uagtet vi her i Norge nu har faat os vort eget organ.

Jeg haaber «Morgenstjernen» maa trives og leve og fortsætte det gode arbeide for Herrens verks fremme her i vort land.

Vi har endel interesserte venner her i Narvik som ofte spør efter missionærer, og det er et fælles ønske at vor regjering snart maa ordne det saaledes at vore missionærer fra Amerika kan faa frit leide her til landet, ti deres budskap til folket er fredens og den gode forstaaelses — en indbydelse til at komme og delta i de velsignelser der er forbundne med den nye og evige pakt mellem Gud og hans barn paa jorden, og deres advarende røst lyder: «*Omvender Eder, ti himmerikes rike er kommet nær.*»

Med venlig hilsen til Dem og alle «Morgenstjernen»s læsere.

Deres broder i evangeliet
Emil Evensen.

Som de fleste vel er bekjendt med, reiste søster Widding til Amerika for en tid siden. Hun var en tid præsidentinde i Unge Kvinders Forening, Kristiania gren. Hun har til en av vore søskende sendt et brev, som vi indtar her:

New York, $^{21}/_{12}$ 1921.

Kjære søster!

Vi er nu kommet ind til New York, men er endnu ombord, saa det blir vel at feire julen i jernbanen paa vei til Zion.

De kan tro vi har hat en farefuld reise. Baaten som vi var med hadde et hul i lasterummet, som den hadde faat før den drog paa sin sidste tur til Norge. Den hadde stødt saa haardt mot kaien i New York at en nagle var løsnet; men baaten hadde saa meget kul i lasterummet at vandet ikke trængte ind paa turen til Norge.

Fra Norge gik det bra helt til vi kom til Shetlandsøene. Da hadde vi brukt saa meget kul at vandet flom-

met ind i baaten. Kullene fløt til den ene siden og baaten blev liggende aldeles skjæv, og det var et skrækkelig uveir — midt ute paa Atlanterhavet.

Det tok en tre dages tid for at faa skaden utbedret. Skibet hadde sat kursen for England, men da skaden blev nogenlunde reparert snudde vi igjen. Da vi hadde mistet en mængde kul maatte vi til New Foundland for at ta ind kul og vand.

Ja, kjære søster, De ser vi har hat noget at tænke paa, og jeg var glad for den kundskap jeg hadde om evangeliet. Jeg bad til Herren, ja, bad med Abraham da han sa: «Om der bare findes ti retfærdige i staden, saa spar den.» Og jeg bad til min Gud: «Om jeg er den eneste av dine paktens barn her ombord, og kanske en av dine ringeste, saa spar baaten.»

Jeg hadde ogsaa store værdier med, da jeg hadde mange navne av min avdøde slegt.

Jeg hadde tro til Gud, og jeg følte han ledsaget os, og han hørte vore bønner.

Jeg takker Herren av mit hele hjerte, som har ført os uskadt hit over havet. Ja, som jeg tidligere har sagt, det er en stor ting at ha sluttet en pakt med Herren og føle hans kræfter naar man er ute i verden og blandt fremmede mennesker.

Vil bede Dem, søster, at hilse præsident Schow og alle i Ungdomsforeningen, og De er paa det hjerteligste hilset fra søster

Widding.

Dødsfald.

Einar Aleksander Hansen avgik ved døden fredag den 20. januar. Han er født i Kristiania, hvor han annammet evangeliet. Han døde som et trofast medlem av vor kirke.

Han har i de sidste tre aar ligget tilsengs, men han var taalmodig i de prøver som han maatte utholde.

Begravelsen foregik paa Østre Gravlund fredag den 27. januar, hvor præsident Aug. S. Schow forrettet. Han talte varme og trøstende ord til den sørgende familie og venner.

Christen Fredrik Olsen avgik ved døden mandag den 23. januar. Han døde i fuld tro paa evangeliet.

Begravelsen fandt sted mandag den 30. januar fra Vestre Gravlunds kapel.

Herren kommer.

Lyt til sandhets rene ord,
Som forkyndes her paa jord.
Lyt dertil og frels din sjæl,
Jesus har utført sin del.

Arbeid mens det end er dag
Paa den store frelses sak.
Natten kommer, da vi ei
Finde kan den rette vei.

Herren kommer snart i sky,
Som et lyn til jord at fly.
Da hans brud ham møte skal
Med hans store engletal.

Ned til jorden de da gaar,
Regjerer der i tusen aar.
Siden kommer dommen brat,
Som vor Fader selv har sat.

Ja, gid vi alle maatte staa
Med rene, hvite kjortler paa,
Og livets krone faa som løn,
Som er beredt os av Guds søn.

Marie Anthonsen.

Kristiania Grens Sangkors vandrebillet

er nu returnert av den som sidst benyttet den, og da den nu er ledig kan eventuelle ansøkere til samme henvende sig til korets bestyrelse. *Gebhardt.*

INDHOLD:

Der staar skrevet	33	Korrespondanse	45
Filosofien av evangeliet	37	Dødsfald	47
Bønhørelse	42	Herren kommer (digt)	48
Gjør din pligt	44		

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhaugstgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.